

PLANA DE JOVENTUTS D'ESQUERRA

La victòria és vostra, joves!

Un pomell de Joventuts d'Esquerra de casa nostra vol intervenir en la cosa pública; sent desig, anhels, ànsies de millorament social. I actua desinteressadament. I vol escriure i ha escrit ja. Vol dir a tothom el seu pensar; vol escampar arreu les seves protestes contra l'opressió dels pre-potents i pretèn fer sentir, joiés, els seus esclats d'entusiasme tan bon punt s'encerti el seu sentir. Noble intenció, pura com llurs consciències inexper-tes. Curull de fe i d'entusiasme, el nostre jovent reeixirà. Reeixirà en part, doncs, estem segurs que per sa pròpia virtut s'aproparà més cada dia a l'horitzó que veslluma i persegueix.

Fe, entusiasme, optimisme! Bells, indispensables, útils instruments per a reeixir en la lluita feixuga i constant que és la vida. Endavant, joves amics! Voleu un lloc en la lluita; ací el teniu. Aquesta plana del periòdic serà des d'ara la vostra plana. Llegiu, penseu, escriviu. Lluitau per la causa noble del millorament social. Tots esperem de vosaltres. Salteu esculls, voregeu precipicis. L'alè inflammat de la vostra ànima abrandarà de bell nou l'espurna ja quasi extinta d'alguns desesperats. Que el sobrant de les vostres energies s'escampi entre els vostres consemblants.

Sigueu audaçs, joves, i no oblideu que la vostra aspiració constant ha d'ésser el triomfar en la vida de la mateixa vida.

Ja veureu, més tard, com aquesta mateixa vida us ensenyarà que, sense il·lusions, no mereixeria la pena d'ésser viscuda.

I veureu també que sense la il·lusió de fer un bé al proïsme, d'aspirar a reformar llurs injustícies, les seves vanitats i les seves hipocresies, el nostre viure no tindria objecte sobre aquesta miserable espurna de l'Univers, que es diu Terra.

I comprendreu que la il·lusió és la rel de la vida del cos de la Societat.

Il·lusió d'amar, il·lusió de treballar, il·lusió de triomfar, il·lusió de millorar!

Fe, entusiasme, optimisme, il·lusió!

La victòria és vostra, joves!!

J. FÀBREGA

Vosaltres teniu la paraula...

per MARTÍ RABASSA

Llegint els assentaments que estan fent amb la Reforma Agrària, hi ha tot l'esdevenidor d'Espanya i de la República.

Els nostres germans de Castella, que no havien pogut tenir mai unes terres per al conreu, ara la República ha estat el primer pla que ha fet. Ara ells tenen la paraula; si per misèria no havien pogut agafar mai un tros de terreny per a cultivar-lo o no tenien esperit o no eren prou valents per a emprendre-ho, o bé la mala anomenada que s'han emportat sempre, que els castellans són uns deixats o que prefereixen més una guitarra i un vas de vi que un camp per a treballar, doncs ara sense cap mena de passió, veurem quin rumb agafen amb les seves eines. Si fan com el pagès català, que a punta d'alba ja estan treballant, regant-lo amb els seus suors, llavors veurem com els nostre germans de Castella són dignes d'una República que els ha tret de la misèria i que ells, honorant-la, han donat els seus suors per l'esdevenidor dels seus fills.

Però, si en lloc de fer-ho amb aquest esperit s'ho agafessin com si encara eixís Sant Isidre per llaurar els camps, o que la terra és massa baixa, seria un despretigi per tots els espanyols, el fracàs d'un Govern i l'enfonsament de la República.

Cal, doncs, que tots els treballadors

tinguem la mirada fixa a les noves terres que uns homes comencen llurs tasques, que per a nosaltres serà la riquesa, i si de moment calgués el nostre ajut, estic segur que el fariem sense regatejar.

Doncs vosaltres, germans de Castella, teniu la paraula, demostreu que viviu millor sense el marquès ni el comte, que sou uns ciutadans que voleu el terreny lliure, que tota aquesta gent que heu tingut i us ha fet patir gana, no els teniu de menester; defenseu el treball i la llibertat i si ho feu així, el proletariat espanyol no voldrà més caciquisme ni més odis, i si ve algun opressor de les llibertats, aixecarem el braç, cridant bon cop de falç!

La unió fa la força

per PERE FAGEDA

Una tempesta bèl·lica, amenaça la pau de la vella Europa. No sabem com acabarà aquesta tempesta, però els vents que corren per l'horitzó, són molt semblants als que produïren la gran conflagració del 14, en el qual segà la vida de milions de ciutadans. Tots els treballadors ens hem d'organitzar, tant a dintre el sindicat com als centres polítics, per tal de formar uns comitès contra aquesta inevitable guerra i poder-la abatré per sempre més i fer un món de pau i progrés i anar a les reivindicacions del proletariat.

Encara que el drama més espantós de

la guerra no és el de les ciutats destruïdes, dels camps arrassats, ni les regions destrocades, ni dels edificis incendiats, puix que la materialitat de ço destruït ja en reneixen d'altres. Solament hi ha el que és més trist: fer renèixer el que les mares perderen, els seus fills. Cal que les joventuts no oblidin l'horrible drama de la guerra, desgraciadament nosaltres, en aquests moments, estem en perill d'abocar-nos a una altra de les més espantoses.

Cal, doncs, anar contra aquesta opressió. Una de les armes que provoquen la guerra és el feixisme, exemple d'Itàlia. Avui aquesta nació té els seus homes al camp de batalla; alguns d'aquests homes creient-se defensar el seu honor, i altres defensant el seu ideal equivocat.

Joventuts: aneu contra el feixisme i contra la guerra!

Visca la llibertat i la vida del Poble!

Consideracions sobre Catalunya

per PERE TRIADÚ

Hom creu que tots recordarem sempre la curta estada, a la nostra terra, d'aquell gran juriconsult que, després d'haver defensat a Madrid, davant el Tribunal de Garanties, la inconstitucionalitat de la Llei del 2 de Gener, venia a donar unes conferències que de ningú seran oblidades i si, crec, ben aprofitades per a tots els catalans. Amb això s'ha donat el cas que un home il·lustre de Castella, a més de posar-se al costat de les aspiracions del poble català, les defensava, en anar contra la Llei del 2 de Gener, amb un coratge que molts catalans no haurien pas tingut. Gràcies a l'actitut d'aquest castellà il·lustre i a la República, s'ha acabat que passéssim, davant dels altres pobles ibèrics, per separatistes. Serem sempre catalans, però hem d'ésser també republicans, perquè sense la República no hi hauria una Catalunya com la que volem tots els qui per ella sentim amor. Ossorio i Gallardo mostra gran afecte a tots els que volen la llibertat per a agermanar-se i no per a separar-se. En una conferència acabà fent un crit a tots els amants de la llibertat i demostrava que és més fàcil conviure amb aquesta que no amb qui lluita per estats totalitaris o corporatius que són, a la llarga, la ruïna de les nacions on per desgràcia s'implanten. Tots aquests raonaments de don Angel Ossorio venen a palesar la veritat d'aquelles paraules pronunciades a Barcelona, per qui després no les va saber complir, permetent que un Govern fes una llei que anulava tot el que fins aquella data s'havia assolit, a costa de molts sacrificis, en profit de Catalunya: «Com més llibertat es concedeixi a Catalunya més espanyola serà». Així ho desitgem tots els homes lliberals: res de separacions, sinó anar a la lluita sempre junts per a un dia obtenir la total igualtat que com a dret ens pertoca.